

F. S. FINŽGAR: VERIGA.

Drama v treh dejanjih.

Drugo dejanje.

Pozorišče: Soba prvega dejanja. Veriga leži na istem mestu pod klopjo poleg orodja, med katerim je sekira, tako da jo občinstvo vidi. Na klopi ob peči sloni prazen škač. Križev ponedeljek, štirinajst dni po sv. Juriju. Marko sedi pri mizi in lista po pratiki. Mina na drugem koncu mize krpa obleko.

Prvi prizor.

(Marko in Mina. — Ko se dvigne zagrinjalo, oba nekaj hipov molčita. Mina večkrat pogleda moža preko šivanja, nato izpregovori rahlo.)

Mina. Dolgo jih ni od križeve procesije.

Marko (lista dalje in molči).

Mina. Marko, tako si zamišljen.

Marko (zapre pratiko in jo dene na policičico ob oknu). Oh, moj Bog! (Se podpre s komolci na mizo.)

Mina. Zboliš mi od tuhtanja.

Marko (se ironično nasmehne v mizo). Saj sem že bolan.

Mina. Zares se bojim, ko nič ne spiš. Vse noči te slišim, kako se obračaš in mrmraš.

Marko. Saj pravim, da sem že bolan.

Mina. Bolan, bolan! Bolan še nisi. Boli te samo srce.

Marko. Srce in duša, vse me boli.

Mina (neha šivati. Kratka pavza. Mina gleda moža, potem se ozre pod klop na verigo.) Ta nesrečna veriga! Kakor kača, vsa polna strupa, leži zvita tamle.

Marko. V verigi ni strupa. Strup je v Mejaču.

Mina. Če je v njem, naj ga ne bo v tvojem srcu.

Marko. Naj ga ne bo? Saj vidiš, da ta strup kar srši od njega vame, nate, na našo hišo, na vse! Vse je zastrupljeno, vse križem zastrup-

ljeno in bi ne bil bolan — bolan — — (Se potrka po glavi.)

Mina. Nikar, Marko. Lepo te prosim. Kri ti izpije to tuhtanje. Kaj nam njegova jeza? Kristus nas je učil: Če je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti, če je žejen, mu daj piti in nosil mu boš žerjavico na glavo. Tako naredimo.

Marko. Ha - ha! Mejaču žerjavico. Da, da, žerjavico. Vsaka dobra beseda je pri njem žerjavica v smodnik: buuh — zroji in te vgrizne.

Mina. Saj mu še nisi dal lepe besede.

Marko. Nisem dal — kako? Trikrat sem že zinil, da bi ga nagovoril, pa vselej se zaokrene, če me sreča, kot bi gada zagledal. Kako bom potlej? (Se zagleda v strop, žena pomolči.)

Mina. Ali misliš, da te je res šel tožit?

Marko. Gotovo.

Mina. Ne verjamem.

Marko. Počakaj, boš kmalu verjela.

Mina. Jaz bi mu verigo vrgla nazaj.

Marko. Ne! Naj se le izkaže pravica.

Mina. Pravica? Saj je ni pravice. Veš, če je že nočeš dati nazaj, jaz bi jo potopila tamle doli v našo krnico, v tisti vrtinec, ki je brez dna, da je do sodnjega dne ne bi bilo več na dan. Ni vredna ene ure, ne, ene same minute tega trpljenja ni vredna.

Marko. Ni vredna, ni vredna — — — (Se naglo dvigne.) Mina, pazi, da se je ne dotakneš ne ti, ne kdorkoli od naše hiše. Pod noge se mu ne dam, ne, Mejaču že ne (udari ob mizo), in če zapravdam pol grunta. (Se izprehodi po sobi in obstane ob oknu, tako da kaže ženi hrbet.)

Mina (po kratkem molku). Marko, jaz pa z Lizo poskusim. Boš videl, žene vaju spravimo.

Marko. Le poskusi, kar poskusi in se opeci.